

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 204/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S., K., zastúpeného advokátkou JUDr. G. J., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 1168/12 a jej prípisom č. k. VI/2 Pz 1168/12-11 z 8. januára 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2013 doručená sťažnosť S., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. G. J., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna

prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 1168/12 a jej prípisom č. k. VI/2 Pz 1168/12-11 z 8. januára 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 34 Cb 207/2006. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 34 Cb 207/2006-583 z 28. februára 2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 34 Cb 207/2006-588 z 24. marca 2011. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4 Cob 36/2011-608 z 11. novembra 2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 4 Cob 36/2011-614 z 29. decembra 2011 tak, že odmietol odvolanie sťažovateľa proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v časti vo výške 118 174,30 € a potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobcovi 18 % úroky z omeškania ročne zo sumy 118 174,30 € za obdobie od 8. marca 2000 do 2. apríla 2009 do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku o trovách konania a vo výroku o trovách štátu, pričom účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozsudok krajského súdu č. k. 4 Cob 36/2011-608 z 11. novembra 2011 nadobudol právoplatnosť 21. decembra 2011. Vzhľadom na zjavné písárske chyby v označenom rozsudku krajský súd vydal následne opravné uznesenie č. k. 4 Cob 36/2011-614 z 29. decembra 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. januára 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti najmä uvádza:

„Vzhľadom na nezákonnosť výroku rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, a to odmietnutia odvolania sťažovateľa proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby v časti 118.174,30 €, sťažovateľ podal na Generálneho prokurátora SR podnet na podanie mimoriadneho dovolania z dôvodu, že vo veci bol podľa § 243e/ ods. 1 O. s. p. právoplatným súdnym rozhodnutím porušený zákon a vyžaduje to ochrana práv a zákonom chránených záujmov právnickej osoby, ktorých ochrany sa nemôže dovolať inými prostriedkami, a to dňa 7. 12. 2012, ktorý bol doručený na GP SR 12. 12. 2012...

Kedže tu bola hrozba značnej hospodárskej škody - istiny vo výške 118.174,30 € - príslušenstva vo výške 192.895,- € - trov konania 5.908,68 € a iného vážneho nenapraviteľného skutku, dal sťažovateľ generálnemu prokurátorovi podnet na zváženie,

aby do doby pokiaľ rozhodne o tomto podnete, podal mimoriadne dovolanie aj bez uvedenia dôvodu, pre ktoré sa napadá rozhodnutie proti ktorému smeruje mimoriadne dovolanie a v lehote stanovenej zákonom dôvody mimoriadneho dovolania doplnil, prípadne svoje podanie vzal späť.“

Z prílohy sťažnosti vyplýva, že generálna prokuratúra si vyžiadala spisový materiál, a keďže jej bol doručený až 7. januára 2013, sťažovateľovi prípisom č. k. VI/2 1168/12-11 z 8. januára 2013 oznámila, že podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 4 Cob 36/2011-608 z 11. novembra 2011 a proti opravnému uzneseniu krajského súdu č. k. 4 Cob 36/2011-614 z 29. decembra 2011, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 34 Cb 207/2006-583 z 28. februára 2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 34 Cb 207/2006-588 z 24. marca 2011, neprichádza do úvahy, a to z dôvodu uplynutia lehoty na podanie mimoriadneho dovolania proti napadnutým rozhodnutiam, s výnimkou opravného uznesenia krajského súdu č. k. 4 Cob 36/2011-614 z 29. decembra 2011, a preto opakovaný podnet odkladá bez preskúmavania jeho vecnej správnosti.

Podľa názoru sťažovateľa „... ak Generálna prokuratúra SR bola v časovej tiesni mala možnosť riešiť túto situáciou podaním formálneho podnetu. Občiansky súdny poriadok neuvádza v akom časovom predstihuje treba podávať podnet, rieši však situáciu časovej tiesne možnosťou predĺženia lehoty o 60 dní, kedy je možné návrh na podanie mimoriadneho dovolania doplniť alebo vziať späť. Túto možnosť GP SR nevyužila a zapríčinila to, že sťažovateľovi bolo zabránené v možnosti viesť spravodlivý súdny proces.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že sťažovateľ podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorým sa domáhal zrušenia nezákonného súdneho rozhodnutia, keďže bol na svojich právach ukrátený, včas a dôvodne. Postupom generálnej prokuratúry SR, ktorá nepreskúmala vec a podnet odložila, bolo sťažovateľovi porušené jeho právo na spravodlivé konanie a na ochranu práv a zákonom chránených záujmov sťažovateľa... a právo domáhať sa ochrany svojho práva cestou Prokuratúry Slovenskej republiky zaručené článkom 149 Ústavy Slovenskej republiky.“

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „... nezákonnosť súdneho rozhodnutia vidí v nasledovnom: Na Okresnom súde Košice II sa pod č. k. 34 Cb 207/2006 viedlo súdne konanie, v ktorom sa žalobca: T., so sídlom K. (ďalej T.) domáhal na žalovanom (sťažovateľovi) úhrady tepla na vykurovanie a ohrev teplej úžitkovej vody za rok 1999 vo výške 118.174,30 € s 18 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 118.174,30 € za obdobie od 08. 03. 2000, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj trov konania pozostávajúceho zo zaplateného súdneho poplatku a trov právnej služby jeho právneho zástupcu. Podkladom pre toto rozhodnutie mala byť medzi sporovými stranami uzatvorená Kúpna zmluva...

Meritom sporu malo byť posúdenie opodstatnenosti žalobcom vyúčtovanej časti faktúry, ktorú sťažovateľ neuznával. Na posúdenie oprávnenosti podanej žaloby bolo so súhlasom strán, nariadené znaleckého dokazovanie. Toto dokazovanie nebolo ukončené ešte ani v roku 2009, a tak v prípade neúspechu sťažovateľa by činili úroky z omeškania z celej žalovanej sumy viac ako bola žalovaná istina.

Podľa názoru žalovaného (sťažovateľa) sa mohlo zastaviť plynutie týchto úrokov (keďže súd dohodu v kúpnej zmluve nerešpektoval) len tak, že sa žalovaná suma uhradí a žalobcovi sa oznámi dôvod úhrady žalovanej sumy. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ žalovanú sumu 2. 4. 2009 uhradil, ale žalobcovi aj súdu oznámil, že žalovanú sumu neuznáva, uhrádza ju z dôvodov hrozby neprimeraného príslušenstva k tej časti istiny, ktorú znalec považuje za dôvodnú, keďže v obdobných sporoch, súd zaviazal sťažovateľa k úhrade príslušenstva istiny od splatnosti faktúry a nie od doby spracovania znaleckého posudku.

Žalobca po uhradení sumy žalobu vzal späť a žiadal konanie zastaviť. Keďže už bol potrebný súhlas žalovaného, žalovaný súhlas nedal a navrhol pokračovať v konaní za účelom preukázania opodstatnenosti celého, žalobcom uplatneného, nároku. Prvostupňový súd sa s nesúhlasom sťažovateľa nevysporiadal a na základe správania sa sťažovateľa mal za to, že predmet konania odpadol a preto žalobu ako bezdôvodnú zamietol s tým, že zaviazal žalovaného uhradiť príslušenstvo od žalovanej istiny od jej splatnosti. Bez dokončenia znaleckého dokazovania, však súd nevedel a nemohol posúdiť opodstatnenosť žalobcom podanej žaloby vo veci samej (t. j. či bol žalovaný, t. j. sťažovateľ, povinný uhradiť celú žalovanú sumu) a následne, či sa práve žalobca uhradením celej žalovanej sumy sťažovateľom, neobohatil (išlo by teda o plnenie bez právneho dôvodu), keď aj predbežné závery znaleckého dokazovania vyznievali práve v prospech žalovaného

(sťažovateľa). Zamietnutím žaloby, nerešpektujúc dohody v kúpnej zmluve, sa tak stalo rozhodnutie súdu, zmätočným a nepreskúmateľným.

Voči tomuto rozsudku žalovaný (sťažovateľ) podal v celom rozsahu odvolanie.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, svojim opravným uznesením právoplatným 9. 1. 2012, odmietol odvolanie sťažovateľa voči tej časti rozsudku, ktorým súd žalobu o 118.174,30 € zamietol, a to z dôvodu, že žalovaný (ako sťažovateľ) nebol oprávnený podať odvolanie. Vo zvyšnej časti odvolací súd rozhodnutie súdu 1. stupňa, potvrdil.

Názor odvolacieho súdu, že žalovaný (sťažovateľ) nebol oprávnený podať odvolanie vychádzal z toho, že napadnuté rozhodnutie nevyznelo v neprospech odvolateľa. Tento názor odvolacieho súdu považuje sťažovateľ za právne nesprávny a urobený v rozpore so zákonom...

Podľa názoru žalovaného (sťažovateľa), zamietavé prvostupňové rozhodnutie o istine bolo rozhodnutím vo veci samej v neprospech odvolateľa, pretože žalovaný (sťažovateľ) nesúhlasil so zastavením konania a trval na tom, aby sa v konaní pokračovalo, v ktorom konaní by sa posúdila oprávnenosť žalovanej istiny, najmä jej výška a splatnosť pohľadávky, od ktorej by sa následne odvíjalo vyúčtovanie úrokov z omeškania a trov konania, tak ako to riešila dohoda účastníkov konania v riadne uzatvorenej kúpnej zmluve na dodávku tepla pre ústredné vykurovanie a ohrev teplej úžitkovej vody. Odvolací súd ani prvostupňový súd nerešpektovali dohody sporových strán a znenie kúpnej zmluvy vykladali inak, ako to mienili sporové strany...

V neprospech sťažovateľa (žalovaného) svedčilo aj to, že práve pre zamietnutie žaloby vo veci samej sa stalo nepreskúmateľným aj rozhodnutie o zvyšku žaloby, t. j. o príslušenstve, keď súd zaviazal žalovaného k úhrade, aj bez toho, že by sa vysporiadal s predbežnou otázkou, t. j. s otázkou oprávnenosti nároku žalobcu zakladajúceho povinnosť žalovaného (sťažovateľa), uhradiť príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania a trovy konania).

Podľa názoru sťažovateľa, bol porušený zákon, keď sa odvolateľovi odoprelo právo na podanie odvolania voči časti rozsudku, ktorým prvostupňový súd žalobu zamietol a iným spôsobom sa sťažovateľ (žalovaný) ochrany práv domôcť, nemohol.“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, ktorým je Stavebné bytové družstvo II. Košice, IČO: 171204 so sídlom na Bardejovskej ul. č. 3 v Košiciach, domáhať sa zákonom stanoveným postupom svojho práva na nezávislom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ochrany práv a zákonom chránených záujmov podľa č. 149 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené postupom Generálnej prokuratúry, ktorá podaním zn. VI/2 Pz 1168/12-11 zo dňa 8. 1. 2013, doručeným sťažovateľovi dňa 17. 1. 2013 podnet sťažovateľa odložila bez preskúmania jeho vecnej správnosti.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. 4 Cob/36/2011-608 zo dňa 11. 11. 2011 v znení Opravného uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. 4 Cob 36/2011-614 zo dňa 29. 12. 2011 a Rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 28. 2. 2011 č. k. 34 Cb/207/2006-583 v znení Opravného uznesenia zo dňa 24. 3. 2011 č. k. 34 Cb/207/2006 sa v celom rozsahu zrušujú a vracajú na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná nahradiť sťažovateľovi, ktorým je Stavebné bytové družstvo II. Košice, IČO: 171204 so sídlom na Bardejovskej ul. č. 3 v Košiciach, trovy konania pred Ústavným súdom SR.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Vychádzajúc z obsahu petitu ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež namietané porušenie čl. 149 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 1168/12 a jej prípisom č. k. VI/2 Pz 1168/12-11 z 8. januára 2013. Na tom nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ v sťažnosti formuluje výhrady aj proti rozsudku okresného súdu č. k. 34 Cb 207/2006-583 z 28. februára 2011 v spojení s jeho opravným uznesením č. k. 34 Cb 207/2006-588 z 24. marca 2011 a rozsudku krajského súdu č. k. 4 Cob 36/2011-608 z 11. novembra 2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 4 Cob 36/2011-614 z 29. decembra 2011 a domáha sa

ich zrušenia (v odseku 2 petitu). V odseku 1 petitu totiž sťažovateľ (ako aj v záhlaví sťažnosti) označuje za porušovateľa svojho základného práva len generálnu prokuratúru.

Z uvedeného dôvodu mohol ústavný súd predbežne prerokovať sťažnosť sťažovateľa len v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež namietaného porušenia čl. 149 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VI/2 Pz 1168/12 a jej prípisom č. k. VI/2 Pz 1168/12-11 z 8. januára 2013.

Nad rámec tohto záveru ústavný súd podotýka, že aj keby sťažovateľ v petite sťažnosti výslovne uviedol, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo aj označeným rozsudkom krajského súdu v spojení s označeným rozsudkom okresného súdu, musel by ústavný súd túto časť sťažnosti odmietnuť ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov

a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243f ods. 1 OSP mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 243g OSP mimoriadne dovolanie podáva generálny prokurátor na dovolacom súde do jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Ústavný súd v nadväznosti na citované právne normy v prvom rade zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v predmetnej veci v súlade s predstavami sťažovateľa, nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia jeho ústavou garantovaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani vyslovenie porušenia čl. 149 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v už citovanom § 243e a nasl. OSP. Z označených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi, t. j. závisí len od jeho rozhodnutia, či mimoriadne dovolanie podá, alebo nepodá. To zároveň znamená, že sťažovateľ nemá ústavou garantované právo, prostredníctvom ktorého by si mohol „vynútiť“, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vyhovel jeho podnetu, resp. opakovanému podnetu, ktorým sa domáhal podania mimoriadneho dovolania.

Uvedenému záveru zodpovedá aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Z obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodit' len povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľa zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre. Je však na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 147/2010 atď.).

Z k sťažnosti priloženého prípisu generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 1168/12-11 z 8. januára 2013 vyplýva, že opakovaným podnetom sťažovateľa sa generálna prokuratúra

zaoberala, pričom ho vzhľadom na uplynutie lehoty na podanie mimoriadneho dovolania odložila.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľa mimoriadne dovolanie odložením podnetu sťažovateľa prípisom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 1168/12-11 z 8. januára 2013 nie je v priamej príčinnej súvislosti so žiadnym ústavou garantovaným právom, a preto namietaným postupom ani namietaným prípisom generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani k porušeniu čl. 149 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 149 ústavy postupom generálnej prokuratúry súvisiacim s vybavovaním jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania a jeho prípisom č. k. VI/2 Pz 1168/12-11 z 8. januára 2013, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013